

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

ФИЛОЛОГИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

VI МЕЖДУНАРОДЕН СТУДЕНТСКИ И УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ПО ПРЕВОД
„ТРАНСФОРМАЦИИ 2021“

ХЪРВАТСКИ ЕЗИК – рубрика „Поезия“

U ZAGREBU TI SE LAKO DOGODI NETKO

Paula Ćaćić

jednoga dana kada sam prelazila zebriu kod zagrepčanke,
spotaknula sam se o tramvajske tračnice
i na tren izgubila ravnotežu,
a ti si bio tek nasmiješeno lice na suprotnoj strani.
srdito sam ti uzvratila pogledom,
poželjela ti, duboko u sebi, da ti prisjedne
taj sunčani dan,
da ti grad bude kaos,
a otvoreni prozor u sljedećem tramvaju
moje smilovanje.
nekoliko mjeseci poslije uvjeravat ćeš me
kako mora da sam ja bila ta namrgođena djevojka
koja te je pogledom proklela,
jer si se nasmijao njezinoj nespretnosti.
nekoliko mjeseci poslije
prestao si mi biti nepoznato lice,
jer istina-bog
u zagrebu ti se lako može dogoditi netko,
tko ti se već dogodio.
zagreb je toliko prokleta malen,
da se prethodni životi stapaju sa sadašnjošću.
naša povijest revno cirkulira.
za svaku se spomenu kunemo da je déjà vu,
kako bismo konačno nastavili
jedno bez drugoga,
da bismo ostali
u susretu na ulici,
u sudaru lica,
bezimeni, spašeni,
stranci.

ХЪРВАТСКИ ЕЗИК – рубрика „Проза“

SIJEČANJ

Dorta Jagić

Rođendan mi je. Osamnaesti siječnja. Naravno, nitko mi nije čestitao, osim tajnice mog izdavača. Čestitka u bijeloj kuverti stigla je dva dana prije na moju novu adresu Siječanjska ulica 119, 10 000 Zagreb. Poslije kratke šetnje poklonio sam suhonjavoј djevojčici s drugog kata vrećicu zelenih bombona. Ništa posebno, mentol, pepermint, uglavnom nekakvi bomboni s okusom zime. Stajao sam na hodniku iako je neizdržljivo vonjalo na kiseli kupus sve dok nije naišla. Kako sam i očekivao, djevojčica je veselo zgrabila bombone, iako se ništa ne uzima od stranaca. A ja sam stranac kako god okreneš, da straniji ne mogu biti. Možda najviše zato što nisam imao djece. Točnije, nisam ih ni mogao imati, ali to sad nije važno.

Pogladio sam je po kratkoј kestenjastoј kosi, malena me pritom nije pogledala jer možda više i ne postojim. Ni ja ni moje golublje sive oči kojima je gledam. Toliko sam star i sitan da se već bližim granici nepostojećega. S te sam tanke granice mogao samo nemoćno gledati kako djevojčica trči uz stube i nestaje iza vrata svog stana. Začuo se promukao glas iznutra:

– Mirta, jesi li napisala domaću zadaću iz prirode?

Djeca znaju biti okrutna i previše prirodna. Ta me djevojčica bez hvala i pozdrava ostavila samog na hodniku s mojom stranošću i odbojnošću starca, zlokobnog udovca. A što ako ja umrem baš danas? Tko će to znati? Neće slutiti čak ni radijska spikerica koja će oko ponoći čitati moje izabrane pjesme u kratkoј emisiji koju nitko ne sluša. Djevojčica s drugog kata u sitna je usta strpala odjednom tri zelena bombona pa otišla u svoju sobu napisati domaću zadaću iz prirode. Tko zna koja je tema.

Zapravo, zašto i ja ne bih danas napisao domaću zadaću? Makar očajno lošu. Nije pošteno da sam odavno s time prestao, čak prije šezdeset godina! Strpao sam i ja tri bombona u usta, polako sjeo na svoju hrastovu stolicu i otvorio kožni notes s naliv perom. O čemu pisati?